

© Evgen Bavčar

Spiegel

Du, flüchtiges Wissen um mein irdisches Dasein, glattes Asyl verborgener
Schimmer
jener Tage, die nicht zurückkommen werden
Du bist das Lieblingsspielzeug der Kinder die Lerchen in die Schattenstadt sperren
In der Dämmerung verstreust du das Schweigen verletzter Abwesenheit
am Morgen hoffst du, die Gesichter am Weg des Verlangens zu fangen

Spiegel, verzaubertes Fenster das auf das Morgengrauen eines nie geborenen Tages
trifft

In der Mitte der Nacht entlarvst du den der dich anbetet, lachst und zeigst ihm
das noch warme Totenbett des seligen Narziss.

Manchmal zerbrichst du dich, um nicht für deine Verbrechen zu haften
Oft spielst du Versteck, solange bis deine verdammte Nacktheit entblößt ist
Du lügst, verheimlichst hinter den leeren Pupillen den auf der Lauer liegenden Tod
ermüdest manchmal, verweigerst den Engeln bei dir Zuflucht zu suchen
Am Mittag langweilst du dich aus Abscheu vor der Leere

© *Übersetzung aus dem Französischen: Brigitte Gyr*

© *Nachdichtung: Bernd Kebelmann*

Lustro

Ty, ulotna wiedzo o moim ziemskim bycie, gładki azylu ukrytego blasku
owych dni, które nie wrócą
Jesteś ulubioną zabawką dzieci, które zamykają skowronki w mieście cieni
O zmroku rozpraszasz milczenie zranionej nieobecności
rano masz nadzieję, że schwytasz twarze na drodze pragnienia

Lustro, zaczarowane okno wychodzące na świt nigdy nienarodzonego dnia
W środku nocy demaskujesz tego, który cię ubóstwia, śmiejesz się i pokazujesz mu
jeszcze ciepłe łożo śmierci błogosławionego Narcyza.
Czasem się rozbijasz, by nie odpowiadać za swoje zbrodnie
Często bawisz się w chowanego tak długo, dopóki twoja przekłeta nagość nie
zostanie odkryta
Kłamiesz, zatajasz śmierć czającą się w pustej źrenicy
czasem słabnieisz, zabraniasz aniołom szukania u ciebie schronienia
W południe nudzisz się ze wstrętem przed pustką

© Małgorzata Płoszewska